

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

OBSESSIE

Een komedie in drie bedrijven

door

Loek Elich

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.2178

PERSONAGES

2 dames - 2 heren

Martha Veldman
Ma 2 : haar alter ego
Cees : haar man
Rayo : een logé

Martha is geobsedeerd door de gedachte dat ze veel meer van het leven zou kunnen genieten dan ze nu doet. Ze vindt dat Cees niet in haar behoeften voorziet en dat het huwelijk met hem een sleur is geworden. Ze leunt op haar alter ego, waarmee ze hele gesprekken voert en dat haar afwisselend aanmoedigt en afremt. N.B. Uiterlijk moeten Martha en Ma 2 enigzins op elkaar lijken. Ze dragen ongeveer gelijke kleding en zijn eender gekapt (pruik) en opgemaakt.

E E R S T E B E D R I J F

(We horen de telefoon al voordat het doek open gaat. Het is vrijdagmiddag, ongeveer vijf uur. We horen de voordeur dichtslaan)

MARTHA : *(Loopt snel de kamer in, zet haar tas neer en rent naar de telefoon)* Met Martha Veldman. *(Ze hoort kennelijk nog alleen de zoemtoon en legt de hoorn weer op de haak)* Hè, had je niet éven kunnen wachten.

MA 2 : *(Verschijnt in de doorgang naar de hal)* Wie zou dat geweest zijn, denk je?

MARTHA : Geen idee.

MA 2 : Hans misschien. Om te zeggen waarom hij niet op Schiphol was.

MARTHA : Kan ik je ook wel vertellen. Hij moest natuurlijk terug naar de zaak. Hij had maar om een halve snip-perdag gevraagd.

MA 2 : In het hoogseizoen zijn alle chartervluchten over tijd. Daar had hij rekening mee moeten houden.

MARTHA : Eigenlijk wel ja... *(Verrast)* Verrek, dat valt me nu pas op. Alles is opgeruimd. Nu breekt m'n klomp. Moet je zien, hij heeft zelfs stof afgenomen.

MA 2 : *(Verbaasd)* Jéééé.... En zie eens hoe de planten er bij staan.

MARTHA : *(Voelt aan de aarde)* Dat is wel het laatste wat ik van hem verwacht had.

MA 2 : Weet je nog die keer, toen we van Florence terugkwamen?

MARTHA : Begin daar alsjeblieft niet weer over. Ik kon twee planten in de asbak gooien.

MA 2 : En aan een grote schoonmaak beginnen. Een zwijnepan had hij ervan gemaakt.

MARTHA : Ik was bang dat me zoiets weer te wachten stond. Na dat vreselijke rot hotel had ik dat er echt niet bij kunnen hebben. *(Gaat met een zucht languit op de bank liggen)*

MA 2 : Kom kom, we gaan niet overdrijven hè. Dat hotel viel best mee.

MARTHA : Jij zal het wel weer niet met me eens zijn.

MA 2 : Er viel niet dàt op aan te merken.

MARTHA : *(Geërgerd)* Ach schei uit, je weet niet wat je zegt.

MA 2 : Gaat ze weer hoor. Ze is nog niet thuis of ze begint weer te klagen.

MARTHA : Ik klaag niet. Ik ben blij dat ik weer thuis ben.

MA 2 : *(Schamper)* Gottogot, wat ben jij blij! Ha, ha.

MARTHA : Zeker nu het hier schoon en aan kant is en alles zo fris ruikt.

MA 2 : Dat hotel was ook schoon en het rook er ook fris.

MARTHA : Hou maar op over dat rottige hotel. Ik krijg nog kippevel als ik aan dat kleine kamertje denk. Ik kon er m'n kont niet keren en er was geen plaats voor de koffers.

MA 2 : Viel best mee. Kwestie van schikken.

MARTHA : Met uitzicht op een grauwe blinde muur van een disco. Of was dat soms ook een kwestie van schikken? We zagen geen pest van de omgeving maar werden wel tot vier uur in de ochtend wakker gehouden door dat vreselijke gestamp en getetter.

MA 2 : Je wordt oud.

MARTHA : Ja, maak er maar een grapje over. Een lift die om de haverklap kapot was. Als ik alleen nog maar aan die trappen dénk, krijg ik weer hartkloppingen en kramp in m'n kuiten.

MA 2 : Dat zei ik: Je wordt oud.

MARTHA : Een oudbakken korst brood met jam en slappe kouwe thee als ontbijt. *(Bromt)* M'n eigen stomme schuld. Ik had 't vooruit kunnen weten. Continental breakfast!

Een mond vol om het uit te spreken, maar op je bord is het ondermaatse troep.

MA 2 : De Weight Watchers zullen je de hemel in prijzen.

MARTHA : Vond jij het normaal om op je hurken te moeten douchen omdat de doucheslang te kort was? En vond jij het zo leuk dat die vieze smerige rioollucht in je neus bleef hangen? Alleen al door er aan te denken word ik weer kotsmisselijk.

MA 2 : (*Glimlachend*) Je bent er in elk geval goed tot rust gekomen.

MARTHA : Op dat krakende bed zeker. Dat was meer een hangmat. Ik lag er als een hoepel in opgevouwen. Een middeleeuwse pijnbank moet comfortabeler geweest zijn.

MA 2 : Denk er dan niet meer aan. Je bent nu terug in je eigen huis en het is nog opgeruimd ook. Wat wil je nog meer.

MARTHA : Mij krijgen ze hier voorlopig niet meer weg.

MA 2 : Begin dan eerst Tonio maar uit je hoofd te zetten.

MARTHA : (*Zucht in hemelse vervoering*) Die Tonio... m'n knappe, gespierde badman met z'n aantrekkelijke, ondeugende ogen en dat grappige kuiltje in z'n kin... die altijd zo lief lachte naar mij...

MA 2 : (*Imiteert Martha*) ...en alle andere vrouwen.

MARTHA : (*Bits*) Maar ik had zijn voorkeur.

MA 2 : Dat dacht je. Hij wist dat je getrouwd bent.

MARTHA : Daarom juist. Dat maakte het voor hem nog aantrekkelijker. Geen gezanik over een vaste relatie en zo. (*Zucht van verlangen*) Hij was lief ja. Ik hoef m'n ogen maar even te sluiten en ik zie hem weer voor me, in al z'n glorie.

MA 2 : Waarom ben je eigenlijk niet met hem naar bed geweest?

MARTHA : (*Abrupt terug in de werkelijkheid*) Doe niet zo belachelijk. En Cees dan?

MA 2 : Die? Pffff.. dat is een uitgebluste zak.

MARTHA : *(Overpeinzend)* Ja, met Cees is de lol eraf. Verdomd jammer dat hij niet helemaal uitgeblust is. Hij komt op de meest ongelukkigste momenten. Ik moet er niet meer aan denken.

MA 2 : Ik heb het je al veel eerder gezegd. Jij bent aan wat anders toe.

MARTHA : Ik weet het, je hebt gelijk.

MA 2 : Natuurlijk geef je me gelijk. Dat doe je al jaren als we het daarover hebben. Maar voor de rest: ho maar!

MARTHA : Zoiets doe je toch niet zomaar "eventjes". Ach, ik weet niet wat het is. Ik neem me telkens weer voor om eens met een ander... *(snel)* Alleen maar uit nieuwsgierigheid hoor... *(zucht)* Maar, als het dan bijna zo ver is, zijn er toch altijd weer belemmeringen.

MA 2 : Herinner jij je die knappe vent op de markt, in het voorjaar? Het klikte meteen, weet je nog? Je hoefde alleen maar met hem mee te gaan. Maar je ging niet.

MARTHA : Natuurlijk niet. Ik zag hem voor het eerst! Een volslagen vreemde.

MA 2 : Nou en? Het heet toch "vreemd gaan".

MARTHA : Ik snap niet hoe anderen dat doen.

MA 2 : Heel eenvoudig. Die maken er geen punt van, zoals jij. Die doen het gewoon. Die volgen de roep van de natuur.

MARTHA : De omstandigheden moeten ook meewerken.

MA 2 : Je wil toch niet beweren dat de omstandigheden bij Tonio zo beroerd waren. Jullie hadden er elke middag twee uur de tijd voor. In de tijd dat Cees zich in de bar liet vollopen. Tonio aasde erop.

MARTHA : Ach nee, ik was veel te oud voor hem.

MA 2 : Die paar jaartjes?

MARTHA : Hij had z'n ogen heus niet in z'n zak zitten.

MA 2 : Tonio wist precies wat hij van jou kon verwachten. Die valt bij voorkeur op een wat rijpere vrouw.

MARTHA : Wát rijper ja. Maar dan moet ze wel een beter figuur hebben dan dit.

1

MA 2 : Wat mankeert daaraan? Alles zit op z'n plaats en heeft de juiste proporties.

MARTHA : Tonio is heus wel wat anders gewend. Als badman zit hij dag in dag uit tussen de mooiste meiden. Ze komen bij bosjes zo dicht mogelijk bij hem in de buurt zonnen. En maar flikflooiën: "Tonio, wil je me inwrijven?"

MA 2 : Toch kreeg jij de meeste aandacht.

MARTHA : *(Gevleid)* Dat is zo.

MA 2 : Herinner jij je Alfred van vorig jaar?

MARTHA : Die lange, met z'n rooie sportwagen? Wat is daarmee.

MA 2 : Dat was een hardstikke leuke vent. Hij was ook meteen helemaal weg van je. Weet je nog?

MARTHA : Hij was getrouwd.

MA 2 : Wat maakt dat nu uit! Een avontuurtje is een avontuurtje. Dat hoort erbij. Dat maakt het leven interessant. Het geeft je een andere kijk op de dingen en haalt je even uit de dagelijkse sleur. Hij lag aan je voeten. Ik zie hem nog liggen. Hij smeekte je gewoon. En wat deed jij?

MARTHA : Niets.

MA 2 : Precies, niets! Met Theo en Henry ging het net zo. Jij flirte net zo lang tot ze op barsten stonden en toen ze eindelijk een poging waagden, zei je "nee" en deed je niets... Helemaal niets!

MARTHA : *(Zucht)* Houd er nu maar over op. Dat gezeur van jou altijd... Ik wou dat ik van je af was.

MA 2 : *(Sarcastisch lachje)* Zou je wel willen hè? Nee meisje, zet dat maar uit je hoofd. Je zit met me opgescheept, je leven lang.

MARTHA : Als je maar niet zo drammerig was. Doe me een lol en zeg even niets, wil je? *(Sluit haar ogen)*

MA 2 : *(Na een korte stilte)* Ik snap er echt niets van. Je hebt de mooiste kansen om zeep geholpen. Die krijg je

1

niet gauw nog eens. En zo'n kans als met Tonio helemaal niet.

MARTHA : Een mens kan niet alles hebben.

MA 2 : Maar jij neemt wel met èrg weinig genoeg.

CEES : *(Komt steunend binnen met twee koffers)*

MA 2 : Het lijkt wel of je met hem tevreden bent.

(Martha richt zich op, ziet Cees en laat zich weer achterover op de bank vallen. Cees laat de koffers met een plof uit zijn handen glijden en loopt dan door naar de balcondeur om daar even op adem te komen)

MA 2 : *(Smalend)* Je partner voor het leven. Hij zal zo wel weer met een stomme vraag komen.

CEES : Moet die andere koffer ook naar boven?

MA 2 : Nou, wat zei ik je?

MARTHA : *(Schamper)* Had je die voor de deur willen laten staan?

MA 2 : Stomme opmerking.

CEES : *(Uithijgend)* Die taxichauffeur had niet terug van honderd gulden. Kon ik eerst nog gaan wisselen.

MARTHA : Haal die koffer nu maar meteen voordat een ander hem inpikt.

CEES : *(Kijkt haar onderzoekend aan)* Blij dat je weer thuis bent?

MARTHA : Of ik blij ben?

MA 2 : *(Afkeurend)* Nee, hij háált het niet bij Tonio. In geen enkel opzicht.

CEES : *(Met knipoogje)* Onze eigen bedden zijn een stuk beter.

MA 2 : O Jezus, straks wil hij nog...

MARTHA : Hoe bedoel je.

MA 2 : Doe niet zo stom. Je weet donders goed wat hij bedoelt. Gewoon niet op ingaan.

CEES : Die van ons kraken niet... voel je?

MA 2 : Kijk uit, meteen afkappen!

1

MARTHA : *(Gemaakte zucht)* 't Spijt me voor je, maar ik heb een barstende hoofdpijn.

CEES : *(achterdochtig)* Alweer?

MA 2 : Je zal toch eens een andere smoes moeten bedenken. Hier loop je vandaag of morgen mee tegen de lamp.

MARTHA : Heb ik wel vaker, na zo'n reis. Ik denk door de droge lucht in die vliegtuigen.

CEES : Zal ik iets bij de apotheek halen?

MA 2 : Dat moet ik toegeven, hij is nooit te beroerd om iets voor je te doen, al kan hij dan niet tippen aan Tonio. Ik zou wel eens willen weten met wie die nu bezig is.

CEES : Nou, zal ik?

MARTHA : Wat? Wat zei je.

CEES : Hoorde je niet wat ik vroeg?

MARTHA : Vroeg je iets? Sorry ik was er even niet bij met m'n gedachten.

MA 2 : Zet Tonio nu maar voorgoed uit je hoofd. Die kans heb je definitief aan je voorbij laten gaan. Daar krijg je nog wel spijt van.

CEES : Ik vroeg of ik soms iets voor je bij de apotheek moest halen.

MARTHA : Erg lief van je hoor, maar dat is echt niet nodig. Ik heb nog genoeg tabletjes.

CEES : *(Teleurgesteld)* Nou, dan eh... ga ik die andere koffer eerst maar even halen. *(Gaat de hal in)*

MARTHA : Zou ik maar doen, ja. *(Ze richt zich half op en wacht tot ze de deur hoort dichtslaan. Dan laat ze zich weer achterover vallen)*

MA 2 : Als jij Tonio z'n zin had gegeven, zou je je nu niet zo schuldig voelen.

MARTHA : Wie voelt zich schuldig.

MA 2 : Jij, en niet zo'n klein beetje.

MARTHA : Je weet niet wat je zegt. Ik heb niemand tekort gedaan.

MA 2 : O nee?

MARTHA : Wie dan.

1

MA 2 : Jezelf! Nu moet je eens niet zo eigenwijs zijn en goed naar me luisteren. Als jij op die manier blijft doorgaan, ben je binnen de kortste keren een ouwe truttige zeur. Zo'n onmogelijk mens dat anderen blijft ergeren met een overschot aan onbevredigde verlangens.

MARTHA : Maar ik kan toch niet zomaar aan een opwelling toegeven.

MA 2 : Waarom niet?

MARTHA : Omdat dat niet geheim te houden is. Dat lekt uit en dan weet iedereen het. En wat dan?

MA 2 : Wie is iedereen.

MARTHA : Nou, Cees en... iedereen.

MA 2 : Wat kan jou dat schelen. Het is j ouw leven. Als later blijkt dat er niets van terecht gekomen is, of dat het een vervelende aaneenschakeling van sleur en ergernis was, is dat alleen jouw eigen schuld.

MARTHA : Jij praat er veel te gemakkelijk over. Maar ik zit met de ellende.

MA 2 : Wat voor ellende.

MARTHA : Dat ze me er op aankijken.

MA 2 : Kijk jij er Greet op aan omdat ze af en toe met haar buurman naar bed gaat? Nou dan.

MARTHA : Ja maar...

MA 2 : En Bea, die steeds in geuren en kleuren alle details beschrijft van wat ze met die Surinamer uitspookt?

MARTHA : Nee, natuurlijk niet, maar...

MA 2 : Nou dan. Als zij er voor jou niets minder om zijn, hoeft jij op jouw beurt ook niet bang te zijn dat ze er jou op aankijken.

MARTHA : Maar m'n familie dan en de burens en Hans en Lidia?

MA 2 : Nou en! Daar moet je gewoon lak aan hebben. En zeker wat Lidia betreft. Tssss, dat noemt zich je vriendin. Trekt die zich soms iets van jou aan? Die heeft altijd alles beter dan jij, maakt langere reizen, eet lekkerder dingen, heeft leukere ervaringen. Je kan het zo gek niet verzinnen of zij moet jou in alles de baas

zijn. Dat is het enige waar zij plezier aan beleeft: jou de ogen uitsteken. En voor zó iemand zou jij jouw kansen willen verprutsen? *(Gaat na een korte pauze sarrend verder)* Maar ik heb je wel door hoor. Voor jou is het een puur masochistisch genoeg om je eerst door een ander te laten oppeppen, en je daarna dan toch maar met Cees te behelpen.

MARTHA : Schei uit, ik moet er niet aan denken.

MA 2 : Dan zal je toch heus een andere smoes moeten verzinnen. Heb je die blik in zijn ogen gezien? Die man staat op springen.

MARTHA : *(Zuchtend klagen)* 't Is niet dat ik hem niet meer mag. Het is alleen allemaal zo gewoontjes geworden. Zo, hoe zal ik het zeggen... alsof de spanning eruit is. Het doet me niets meer... met hem dan.

MA 2 : Dat zou met Tonio héél anders zijn.

MARTHA : *(Geïrriteerd)* Hou daar nu maar over op. Ik ben een getrouwde vrouw en die doet zoiets niet.

MA 2 : Kletskoek! Je weet best dat dat juist heel verfrissend werkt. Je zei zelf dat mensen, die op elkaar zijn uitgekeken, er een totaal andere huwelijksbeleving door krijgen.

MARTHA : Heb ik dat gezegd?

MA 2 : Je hebt het me zelf voorgelezen.

MARTHA : Ik? Wanneer.

MA 2 : Een week of drie vier geleden. Uit het wetenschappelijk katern van de Krant Op Zaterdag.

MARTHA : Kan ik me niet meer herinneren. Ik ga Hans bellen om te zeggen dat we al thuis zijn.

MA 2 : Je weet dat z'n baas tegen privégesprekken onder werktijd is.

MARTHA : Alleen even zeggen dat we er zijn. Misschien was hij dat wel zoëven. Weet jij veel.

MA 2 : Dan belt hij straks nog wel een keer. *(De telefoon gaat)*

MARTHA : Of de duivel ermee speelt. (*Ze neemt snel op*) Ja hoor, je moeder is terug... Wie?... O, ben jij het.

MA 2 : Lidia! Die staat te springen om je te vertellen dat háár vakantie toch eigenlijk véél beter was dan die van jou. Wimpel haar maar meteen af.

MARTHA : (*In de telefoon*) ...We zijn net thuis. Cees is nog bezig met de koffers... Nee, die was er niet. Ik denk dat hij niet kon wachten. We hadden vijf uur vertraging.... Met een taxi natuurlijk!

MA 2 : Begint ze weer.

MARTHA : (*Geduldig*) Ik weet wel dat jullie dat altijd doen. Maar als Hans ons met zijn wagen komt ophalen is dat helemaal niet nodig.... Hè?... Zeker, een taxi is ruimer dan een Kadett, maar ik kan Hans toch moeilijk verplichten om...

MA 2 : (*Geërgerd*) Wat een mens! Vertel maar hoe fijn je het gehad hebt.

MARTHA : (*Overdreven enthousiast*) O meid, dit móet ik even kwijt. Ik heb een héérlijke vakantie gehad. Fantastisch gewoon! Dat houd je niet voor mogelijk... Wat?

MA 2 : Ga door! Laat je niet onderbreken.

MARTHA : Maar wij hadden deze keer niet zo'n gewoon hotelletje. Helemaal niet. Die paar centen meer kunnen wij best betalen. Ik zeg maar zo: ben je op vakantie, dan moet je kunnen genieten. Zo is het toch!

MA 2 : Die kijkt nu scheel van jaloezie.

MARTHA : Een enórme suite. Leek wel een balzaal. En een lits-jumeaux waar we wel met z'n tienen in konden liggen... Nee natuurlijk hebben we dat niet gedaan. Stel je voor.

MA 2 : Stomme griet. Denkt zeker dat je achterlijk bent.

MARTHA : En dan dat uitzicht! Een sprookje gewoon. Vanaf ons balcon zagen we de hele omgeving. Een schitterend vergezicht. Daar hebben we uren achtereen van zitten genieten... Hoe bedoel je?...

MA 2 : Pas op, nu probeert ze je te vangen.

MARTHA : Geen centje last van gehad. Tja, we zaten natuurlijk niet in de Sahara en van iedereen verlaten... Maar echt, alleen de normale geluiden, meer niet. Ik zei vanmiddag in het vliegtuig nog tegen Cees dat we het dit keer wel erg goed getroffen hebben met de rust. Maar dat mag dan ook wel voor die prijs, vind je ook niet?

MA 2 : *(Lacht voldaan)* Die stikt er straks nog in. Prima!

MARTHA : Wat dacht jij dan. Daarvoor gaan we tenslotte op vakantie. Voor de rust en om eens lekker te worden verwend. Dan kunnen we er weer een tijdje tegen, wat jij. Maar dat zal ik je allemaal nog wel eens vertellen... Ja, ik weet dat jij daar ook al eens geweest bent en dat je toen in het duurste hotel hebt geloogerd en daar de meest interessante mensen hebt gesproken... Ja, dat heb je me allemaal al eens verteld...

MA 2 : Eens? Minstens twintig keer!

MARTHA : Ja... ja... Nou, leuk dat ik weer even je stem gehoord heb. Ik bel je nog wel voor een afspraak, doeiiii... *(Legt snel de hoorn op de haak)*

MA 2 : Die merkt pas over tien minuten dat je niet meer luistert.

MARTHA : Ik ben bek-af.

MA 2 : Pas maar op. Dat laat ze niet over haar kant gaan.

MARTHA : Dat zie ik dan wel weer. Wat wilde ik ook alweer gaan doen.

MA 2 : Hans bellen.

MARTHA : Juist. *(Zoekt in de telefoonklapper en draait een nummer)* Met mevrouw Veldman. Ik wilde m'n zoon, Hans Veldman graag even spreken...

MA 2 : *(Verbaasd)* Nu moet je ophouden!

MARTHA : Londen?... Sinds wanneer?

MA 2 : Dan moeten we elkaar op Schiphol gekruist hebben.

MARTHA : Kunt u ook zeggen wanneer hij weer terugkomt... morgenmiddag? Dank u wel. *(Legt de hoorn op de haak)*

1

MA 2 : Zal je altijd zien. Op de meest onverwachte momenten gebeuren de gekste dingen. Meneer gaat even voor de zaak naar Londen.

MARTHA : Dan ga ik eerst maar even douchen. (*Gaat richting gang*)

MA 2 : Zou je je tas en die koffers niet meteen meenemen?

(Martha neemt de tas en de koffers op en zeult ermee de gang in, gevolgd door Ma 2. Kort daarop horen we de deur dichtslaan en komt Rayo Comasho de kamer in. Hij zet z'n actetas op een stoel en legt een bos bloemen op de tafel. Dan gaat hij vrolijk neuriënd naar de keuken. Even later komt hij terug met een vaas, die hij op tafel zet. Hij doet z'n colbert uit en hangt die over een stoelleuning. Vervolgens begint hij de bloemen in de vaas te schikken en doet intussen de balcondeur open. Als hij klaar is, zet hij de vaas met bloemen op het kastje links voor, pakt het afval in het papier en gaat ermee de keuken in)

MARTHA : (*Komt uit de gang gerend, gevolgd door Ma 2. Beiden dragen nu een badjas, hebben een douche-muts op hun hoofd en lopen op blote voeten in open slippers*) Welke gek zet nu in vredesnaam de balcondeur open.

MA 2 : Het tocht als de pest.

MARTHA : (*Doet de balcondeur dicht*) Cééééés ! Waar zit je?

RAYO : (*Verschijnt in de open keukendeur*)

MARTHA : (*Geeft een gil van schrik als ze hem ziet*) Wie bent u. Wat doet u hier?

MA 2 : Kijk uit, je weet 't nooit met die lui. Blijf uit zijn buurt.

MARTHA : (*Doet een paar passen achterwaarts*) Wie bent u. Wie heeft u hier binnengelaten? Waar is m'n man. (*Roept luidkeels*) Céééés !

RAYO : Ikke geen man gesien.

1

MA 2 : Een buitenlander. Dacht ik wel. Daar moet je helemáál voorzichtig mee zijn. Daar hoor je de gekste dingen over. Doe je jas dicht. Daar komen ze het eerst op af. *(Beiden houden ze hun badjas tot boven toe goed gesloten)*

MARTHA : Hoe bent u binnengekomen?

RAYO : Ikke gep sleutel gekregen.

MA 2 : Niet in trappen. Die lui liegen dat ze barsten.

MARTHA : Dit is mijn huis. Vooruit zeg op, hoe komt u aan die sleutel? U heeft hier niets te zoeken.

RAYO : Ikke gekregen van Gans. *(Steekt een hand in zijn broekzak)*

MA 2 : *(Jankt)* O Jezus, nu pakt hij een mes of een pistool. Moet dit dan het einde zijn? Waar blijft Cees nu.

RAYO : *(Toont Martha een sleutel)* Gier is de sleutel. Siet u wel. Bent u de moeder van Gans?

MA 2 : Hij noemt je Moeder de Gans.

MARTHA : Ja, ik ben Hans' moeder.

RAYO : *(Brede lach)* Welkom thuis. Ikke gep bloemen voor u meegebracht. Daar staan se.

MA 2 : *(Perplex)* Waarom heeft hij dat gedaan. Wat heeft dat te betekenen. Hoe raak je zo'n man weer kwijt?

MARTHA : Dat is dan vreselijk aardig. Maar ik wil toch eerst wel eens weten wie u bent en wat u hier doet.

RAYO : Ikke logeer gier. Gans sei: gotel is veel te duur en bij ons is plaats genoeg. Ikke sei oké, waarom niet? Ja toch!

MARTHA : Waar kent u Hans van?

RAYO : Van fabriek.

MARTHA : Bedoelt u dat jullie collega's zijn?

RAYO : *(Brede lach)* Ja, collega op get werk.

MA 2 : Hoe kan dat. Hij is gastarbeider, dat hoor je meteen. Turk of Marokkaan.

MARTHA : U bent niet van hier. Als ik mij niet vergis hoor ik iets van een licht accent.

MA 2 : Nou, licht.

1

RAYO : Niet van gier?

MA 2 : Hij begrijpt je niet.

MARTHA : U bent geen Nederlander.

RAYO : Ikke Nederlander? Nee, nog niet.

MARTHA : Waar komt u dan vandaan, als ik vragen mag.

RAYO : Ifni. Vijf jaar geleden gier gekomen. Gelemaal alleen. Vijf jaar geleden.

MA 2 : Ifni? Waar ligt dat? Daar heb ik nog nooit van gehoord.

MARTHA : Zei u Ifni?

MA 2 : Laat maar. 't Staat zo stom als je dingen vraagt die je op school had kunnen leren.

RAYO : (*Knikt*) Bent u daar wel eens op vakantie geweest?

MARTHA : Eh... niet dat ik me kan herinneren.

MA 2 : Hoe haalt Hans het in z'n hoofd om aan zo'n kerel de huissleutel te geven.

MARTHA : Dus, als ik het goed heb begrepen, heeft mijn zoon u uitgenodigd om hier te logeren.

RAYO : Precies! Gans sei: kom maar bij ons.

MARTHA : Heeft u dan geen eigen onderkomen?

RAYO : Onderkomen?

MARTHA : Huis! U moet toch ergens wonen.

RAYO : Ikke gep guis. Maar sonder dak. Get dak is lek en wordt gerepareerd. Daarom sei Gans: gotel is niks, kom maar bij mij logeren.

MA 2 : Kan Hans makkelijk zeggen. Die trekt zich nergens iets van aan. Die zit nu zelf lekker in Londen en scheept ons met zoiets op.

RAYO : Gans sei: jij kan solang bij ons logeren als jij alles netjes goudt. Dus eh, stofsuijen, stof afnemen, afwassen, planten water geven. Ikke seg oké. Ja toch.

MA 2 : Aha... vandaar. Ik vermoedde al dat er zoiets achter zat. Zelf wil hij nog geen kopje afdrogen, dus heeft hij het zo maar opgelost.

RAYO : En buitenboel.

MARTHA : Wat is daarmee.